

ELS PORRERENCS HEM CELEBRAT AMB MOLTA PARTICIPACIÓ I ORGULL ELS 50 ANYS DE LA CONSTRUCCIÓ DE LA CARRETERA DE MONTI-SION (I PART)

Maria Antònia Nicolau Rosselló

Secretària del Consell Parroquial

Les commemoracions dels 50 anys de la construcció de la carretera de Monti-sion, organitzades pel Consell Parroquial, amb el suport de l'Ajuntament i la col·laboració de tot el poble, han estat un èxit. Una vegada més, el poble de Porreres ha participat massivament.

La fredor dels primers dies de gener semblava que entrava dins les cases i refredava les ganes de pujar a Monti-sion. Però no va ser així. Dia 14 de gener, de bon dematí, repicaren les campanes. Era la manera de recordar un dia memorable per a tots els porrerencs, un dia assenyalat amb números vermells en el calendari. La gent evocà amb enyorança agraïda aquella repicada de feia 50 anys, i començaren a dur les coques, la llonganissa, els botifarrons, els pans... cap a l'Ajuntament.

- Quin dia més bo que fa avui!, anit podrem pujar a Monti-sion.

- Hi ha molt de menjar! Ja està ple. No sé si en sobrarà?

Certament que n'hi havia molt de menjar, de tot. El camió de l'Ajuntament que ho va pujar a Monti-sion, era ben ple. Impactava veure la gent contenta, il·lusionada, amb moltes ganes de viure una vetllada festiva.

Uns dies abans, un grup de persones del Consell Parroquial, amb la col·laboració de les persones que cada setmana ajuden a netejar l'Església, havien pujat a Monti-sion per fer un bon dissabte a la capella. Altres membres del Consell Parroquial començaren a preparar els bidons i a pujar llenya. I unes hores abans de la pujada, acabaren de col·locar i preparar els bidons i encengueren el foc.

El dia anava passant, els diaris se n'havien fet ressò i començaren a venir càmeres de TV i premsa per fer el seguiment de la notícia. També el 14 de gener de 1954 la ràdio i els diaris nacionals informaren de la gesta.

Un poc abans de les 8 del vespre, tornen a repicar les campanes, amollen els coets i la gent surt de les cases, ben abrigada, i cap a Plaça s'ha dit. Els xeremiers ja animen la partida. I la Plaça, poc a poc es va omplint. La Banda Filharmònica Porrerenca ja està preparada. En el balcó de l'Ajuntament hi podem llegir, en una gran pancarta: SENTIMENT DE POBLE.

Amb les primeres notes de la Banda de Música es comença a caminar. El Rector, Mn Joan Rosselló, Mn. Bartomeu Tauler, que va ser Rector quan celebràrem els 40 anys, els capellans porrerencs P. Barceló i Mn. Josep Sastre, el Sr. Batle i tot l'Ajuntament, seguits de tot el poble, comencen la pujada. Famílies senceres, grups d'amics, matrimonis joves, les monges, nins, persones majors ... formant una gran família iniciàrem la pujada de la mateixa manera que ho havíem fet 50 anys enrera.

En entrar dins el carrer Major, i la gent que estava en els caps de cantó s'anava unint al grup, comprovarem que la convocatòria havia estat un èxit, que la carretera de Monti-sion és de tots, que la Mare de Déu encara estira a joves i no tant joves. El sentiment de poble era una realitat.

Quan arribarem a la sortida del poble, la Banda de Cornetes va començar a tocar i va acompanyar la gent fins a baix de Monti-sion. En el revolt del Pou Nou, si un tancava els ulls, semblava que havíem tornat 50 o 25 anys enrera, perquè la mateixa il·lusió, la mateixa alegria, el mateix bon humor i la mateixa unió era la que hi havia aquell vespre.

Allà on havia començat el nou camí feia 50 anys, ens aturarem per descobrir una gran pedra commemorativa de l'esdeveniment, que diuen que pesa més d'11 tones. El Rector i el Pre-Diaca, Josep Ramon Ortega havien fet totes les gestions necessàries perquè estàs a punt aquest vespre tan assenyalat per al nostre poble.

Mentre la gent anava arribant, els xeremiers sonaven les nostres músiques i animaven, encara més, els actes senzills, però molt emotius que ens havien convocat. Madò Francina, com a mare del capatàs dels cursillistes, i l'amo Montserrat, capatàs del tram 33, com a ell li agrada contar, foren els encarregats de destapar-la, amb l'ajuda del Batle, Joan Sastre i del Rector, Joan Rosselló. La inscripció diu:

*"A la bona memòria de tots els qui
feren possible el nou camí de Monti-sion
14 de gener de 1954
Ho recordam agraiats
14 de gener de 2004"*

Després d'unes fortes mambelletes, continuam pujant. Fa un vespre preciós... Això és una "xulada"... La gent no se'n podia avenir de la gran participació de gent jove, de que fóssim tants i tantes. Diuen que quasi 2.500 persones. Mira cap enrera i veuràs quina gentada! Se sent dir.

Anar junts, caminar contents, pujar a Monti-sion ens va fer viure i reviure el que va significar i significa la construcció de la carretera. L'esplanada quedà petita, quan a poc a poc, va arribant la gent. Allà hi trobam l'ex-Rector, Mn. Francesc Ramis, que també ha volgut viure com un porrerenc més l'alegria de la celebració. Els xeremiers animen l'arribada. Sembla que no s'han cansat de pujar i tocar.

La imatge de moltes persones pujant l'escala que dóna accés al Santuari reflecteix la gran participació. I els comentaris són molt eloqüents:

- No esperàvem que pujàs tanta gent. Estic molt content/a d'haver vingut.
Alegria, bon humor, cares molt contentes...

Els qui no havien pogut pujar a peu esperaven dins la Capella, per això quan arribaren els primers la Capella ja era plena i com que ja no hi cabíem la convocatòria s'hagué de fer defora.

Una vegada aplegats a la Clastra, al compàs de les notes del pasdoble "Porreres", interpretat per la Banda Filharmònica, la gent vivia i sentia que tot el poble de Porreres era allà, perquè es ben pot assegurar que qualcú hi havia de cada casa.

Amb les següents paraules es recordava el sentit de la festa:

"Bon vespre a tots i gràcies per haver escrit, una vegada més, la plana de la història que avui fa 50 anys TOT EL POBLE DE PORRERES va començar dirigit, impulsat i animat per D. Gabriel Adrover, amb la construcció de la carretera, en un sol dia.

Quan en bon dematí les campanes repicaren i totes les porrerenques i els porrerenços pujàrem a Monti-Sion, amb picons i senalles, a peu o en carro, semblava una quimera, una utopia que la Mare de Déu de Fàtima, que amb motiu de l'Any Marià visitava els pobles de Mallorca, pogués davallar l'horabaixa pel nou camí.

Però la utopia, la quimera, el que semblava impossible es va fer realitat i, per això, ara tots nosaltres, orgullosos d'aquella gesta, venim als peus de la Mare de Déu de Monti-sion a donar gràcies per totes aquelles persones que treballant amb il·lusió feren possible aquest nou camí.

Però, si la celebració d'aquests 50 anys només ens serveix per recordar amb nostàlgia agraiada aquells moments irrepetibles, mostrarem que som un poble, una comunitat cristiana, que viu girada al passat, per això aquesta pujada ha de ser record agrait, però també renovació i demostració de l'estimació que tenim tots els porrerenços al nostre Santuari: un lloc de trobada en la fe i d'identitat com a poble.

Fa 50 anys urgia fer una nova carretera, obrir un nou camí per pujar a Monti-sion. Avui urgeix renovar la il·lusió i engrescar els més joves per treballar amb entusiasme al servei de la Bona Notícia de Jesús, animats per la Mare de Déu de Monti-sion, perquè com cantarem en els goigs:

*Si el cor del poble vos canta
Un cor de Mare respon
Vos invocam, Verge Santa,
del Puig de Monti-sion"*

Després prengué la paraula Mn. Bartomeu Tauler, Vicari Episcopal de Ciutat, que, en primer lloc, expressà que se sentia com un porrerenç més, però també digué que ens volia fer arribar, en nom del nou Bisbe, D. Jesús Murgui, una salutació ja que havia rebut la nostra invitació i s'unia a la nostra celebració. També va llegir unes lletres que ens havia enviat Mn Andreu Genovart, l'Administrador Diocesà, que fa uns anys va ser Rector Solidari de Porreres, on ens deia que no podia participar de la commemoració perquè era al Perú, però que ens animava a seguir units i a treballar pel bé de tots. També ens encoratjava a construir avui el camí de la fe en Jesucrist.

Finalment el nostre Rector, Mn. Joan Rosselló, amb unes simpàtiques paraules, va donar les gràcies a tots. No podia anomenar ningú en particular perquè tothom havia col·laborat perquè el 50 aniversari fos un èxit, i es mostrava molt content de la gran resposta del poble de Porreres.

Era el moment de cantar la Salve i els Goigs a la Mare de Déu de Monti-sion, acompanyats per la Coral. Les quasi 2.500 persones férem memòria de totes aquelles que participaren en la

gesta d'aquell 14 de gener de 1954 impulsades per D. Gabriel Adrover. Després, la Coral continuà cantant mentre la gent anava a adorar la Mare de Déu i la Banda de Música, a la Clastra, interpretava un altre pasdoble.

Tot seguit: coca, torrada, un tasset de vi, intercanvi d'impressions, música... la vetllada estava molt animada. El menjar s'acabava, perquè, encara que n'hi havia molt de preparat, gràcies a la col·laboració i generositat de comerços, entitats, pares i mares dels alumnes de les escoles, i de moltes famílies que d'aquesta manera volgueren participar en la festa, la gent era molta més. Però...

- És igual, deia la gent, l'important és participar, és viure aquesta vetllada festiva junts.

Després, poc a poc, la gent tornava a ca seva, contenta, molt contenta, perquè entre tots havíem celebrat els 50 anys d'un esdeveniment que ens enorgulleix a tots els porrerencs.

ELS PORRERENCS HEM CELEBRAT AMB MOLTA PARTICIPACIÓ I ORGULL ELS 50 ANYS DE LA CONSTRUCCIÓ DE LA CARRETERA DE MONTI-SION (II PART)

Maria Antònia Nicolau Rosselló
Secretària del Consell Parroquial

Però, les commemoracions continuaren el diumenge dia 18. De bon matí, una altra vegada, repicaren les campanes i la gent, no tanta com el dimecres dia 14, es preparava per pujar a Monti-sion. Uns quants pujaren a peu, molts amb cotxe. Encara ressonava en el cor de tots els porrerencs la forta experiència de POBLE, DE COMUNITAT CRISTIANA, que viu, amb alegria, l'orgull de la gran participació a la pujada de dimecres dia 14. Una vegada més el poble de Porreres demostrava l'estimació que té al Santuari i a la Mare de Déu.

La participació a l'Eucaristia fou molt gran. Era el record agraït a totes aquelles persones que animades per D. Gabriel, havien realitzat aquella gesta. El fred i els nigs aconsellaren que es celebràs dins la Capella, on no hi podien ficar ni una agulla. L'Ajuntament i tot el Consistori també hi assistí. La Coral, com en dies de festa solemne, va voler unir-se a la celebració amb els cants molt ben preparats. El presbiteri va quedar ple. El Pre-Diaca Josep Ramon Ortega havia preparat l'altar i estava pendent de qualsevol detall. Els concelebrants: Mn. Pere Torres, Mn. Francesc Ramis, Mn. Bartomeu Tauler, exrectors. El prepòsit de Sant Felip, P. Francesc Novella i els capellans porrerencs: Mn. Antoni Mesquida, Mn. Josep Cerdà, el P. Bernat Nicolau, Mn. Bartomeu Mora. No hi faltà, Mn. Jaume Alemany, Vicari Episcopal de la Part Forana. Presidia l'Eucaristia el nostre Rector, Mn. Joan Rosselló.

Les belles i actuals paraules que el Rector ens digué a l'homilia foren molt emotives i calaren en el cor de tots:

"*La soca més s'enfila com més endins pot arrelar*", canta el poeta. I fa molts d'anys, més de set-cents, que la comunitat cristiana de Porreres va arrelar dins la terra fecunda i llacorada de l'evangeli de Jesús. I l'arbre s'ha fet gros i els fruits han estat molts i saborosos. No és ara el moment de fer la història de la vida cristiana porrerenca. Però sí que és el moment de recordar una de tantes fites que han marcat el nostre poble i el fan sentir venturós i noble, com cantam en els Goigs. És el moment de recordar amb agraïment totes aquelles persones que animades pel bon rector D. Gabriel, obriren en un sol dia, el nou camí de Monti-sion. És el moment de recordar, com diu l'adagi que *el qui a los seus sembla no fa tort a ningú*, i la gesta del nou camí és una demostració de la manera de ser porrerenca que no se vincla ni se trenca.

Com que no som bords ni volem renegar de la nostra sang, som aquí per escriure una plana més de la nostra història per deixar-la, neta i llampant, perquè s'hi puguin mirar els nostres fills i néts. Va quedar demostrat, amb la pujada de dimecres passat, i ho demostra la celebració d'avui, i sens dubte ho demostraran les altres celebracions i actes religiosos, culturals i de millores materials, que tendran la seva conclusió dia 18 d'abril en la festa de Monti-sion.

Però no hem de viure només de records ni enyorances, sinó que les nostres celebracions ens han de dur a cercar noves respostes de com viure la fe cristiana avui, com presentar l'evangeli de Jesús als nostres joves, als nostres matrimonis, als nostres infants. Les lectures de la Paraula de Déu que hem proclamat ens poden ajudar a cercar nous camins per arribar a Jesús. No hem d'oblidar que Déu ens estima entranyablement. Sovint la Bíblia ens vol ajudar a comprendre com és aquest amor de Déu envers nosaltres, i pren com a símbol l'amor dels esposos. És lo que sentíem a la primera lectura quan parlava de l'amor de Déu al seu poble i deia: *El teu Déu estarà content de tenir-te com el nuvi i està content de tenir la nuvia*. Aquest amor de Déu ens acompanya sempre. No ens deixa mai. Això ens dóna confiança, seguretat i coratge.

De la segona lectura podríem tenir present una idea que ens pot animar a seguir units. Sant Pau ens ha parlat de que dins les nostres comunitats tenim dons diversos, distintes qualitats que hem de posar al servei de tots. *Les manifestacions de l'Esperit distribuïdes a cadascú són en bé de tots*. Això es va manifestar fa cinquanta anys, es manifesta enguany i en tants i en tants de moments de la nostra història.

Finalment ens fixarem, sobretot, en Maria i en la consigna que ens dóna: "*Feis tot quant ell vos digui*". Aquesta invitació de Maria, també avui ens la dirigeix a nosaltres, i ens diu: mirau Jesús, acudiu a ell, escoltau atentament la seva paraula, no vos canseu de seguir-lo. Vosaltres, cristians i cristianes de Porreres obríreu un camí, Jesús és el camí; si pujau a Monti-sion i pregau davant la meua imatge és perquè jo vos ajudi a anar cap a Jesús. Junts obrirem camins de pau, de germanor, de reconciliació i de misericòrdia.

(Homilia pronunciada pel rector, Mn. Joan Rosselló Vaquer)

Als peus de la Mare de Déu, aquell dematí recordàrem totes les persones estimades que, en altre temps, pujaven a veure la Mare de Déu perquè li volien demanar un favor o li volien donar gràcies. Persones que pujaven per fer una berenada o per fer una festa. Avantpassats nostres que tenien una gran devoció a la Mare de Déu. Ells són una baula d'una llarga cadena que ara nosaltres hem de continuar.

Amb el cant dels Goigs va acabar la celebració de l'Eucaristia. Era el millor homenatge, la millor manera que teníem tots, de dir **MOLTES GRÀCIES** a totes les persones que participaren en la construcció de la carretera.

Són molts els qui amb il·lusió han preparat aquestes celebracions, però entre tots hem fet possible que les commemoracions hagin tingut més èxit del que s'esperava. **MOLTES GRÀCIES A TOTS PER TOT.**